

Ο οργισμένος David Hare

Ο θεατρικός μονόλογος «Beat the Devil» στη Λεβέντειο Πινακοθήκη

Της Νόνας Μολέσκη

Αν αναλογιστούμε πόσα γράφτηκαν και ειπώθηκαν για την πανδημία σε όλα τα επίπεδα, επιστημονικών αναλύσεων, επίσημων διαγγελμάτων, μητροπολιτικών παραληρημάτων, δημοσιογραφικών υπερβολών, συνωμοσιολογικών θεωριών, «ψεκασμένων» διαδόσεων, αν σκεφτούμε πόσα είπαμε ο καθένας μας, στους γύρω μας ή στο εαυτό μας, εκφράζοντας τα προσωπικά μας μείγ-

ματα υπομονής και απελπισίας, περιέργο είναι ότι ακόμα θέλουμε ν' ακούμε κάτι για το ίδιο θέμα και πάμε να δούμε ένα θεατρικό μονόλογο για τον Covid 19. Κι όμως δεν είναι περίεργο, επειδή αυτή τη φορά ακούμε έναν αποδεδειγμένα οξύνου άνθρωπο, προικισμένο με αιχμηρή πολιτική σκέψη και ικανότητα ειλικρινούς αυτογνω-

σίας, και αυτό είναι επιθυμητό και ωφέλιμο.

Το κείμενο «Beat the Devil» γράφτηκε από τον πολυβραβευμένο Άγγλο θεατρικό συγγραφέα, σεναριογράφο και σκηνοθέτη David Hare. Θα αναφέρω μόνο δύο από τις πολλές δουλειές του που, κατ' εμέ, είναι εγγύηση ότι πετύχαμε ένα λαμπρό συνομιλητή: τα σενάρια του «The Hours» του 2002 και του περσινού πολιτικού θρίλερ «Roadkill». Όμως η εγκυρότητα του κειμένου του δεν έγκειται μόνο στα επαγγελματικά προσόντα του συγγραφέα, αλλά και στο προσωπικό του βίωμα - αρρώστησε με Covid και κατέγραψε την ασθένειά του με όλες τις φυσιολογικές και ψυχολογικές διακυμάνσεις της. Κοιτάμε στο βάθος της μυστηριώδους αρρώστιας, όπως κοιτάνε

τα παιδιά από την άκρη του γκρεμού κάτω. Ταυτόχρονα ανακαλύπτουμε ότι ο Hare ούτε λεπτό δεν χάνει τη μεγάλη εικόνα - της διαχείρισης της πανδημίας από την κυβέρνηση του Μπόρις Τζόνσον, όπου ο κάθε πολιτικός που βρίσκεται σε θέση ισχύος και εθελουφλεί ή επαίρεται αλαζονικά ή απλά δεν διαθέτει προσόντα να κυβερνά σε ώρες μεγάλης κρίσης, προκαλεί ζημιά που μετριέται σε ανθρώπινες ζωές. Περίτεχνα παραλληλίζοντας τη ροή των ασθενειών - φυσιολογικής, κοινωνικής, πολιτικής, ο συγγραφέας εντάσσει στην αφήγησή του κομμάτια επικαιρότητας, όπως δηλώσεις πολιτικών, επιδημιολόγων κ.ά. Η γλώσσα του οργισμένη και πνευματώδης, το χιούμορ του καυστικό και πικρό.

Αν στο Λονδίνο το «Beat the Devil» παίχτηκε από τον Ralf Fiennes το φθινόπωρο στο Bridge theatre μπροστά σε 250 θεατές (τόσοι επιτρέπονταν), στη Λευκωσία ο Ανδρέας Αραούζος παίζει το έργο μπροστά σε 25 ανά

παράσταση, στον χώρο της βιβλιοθήκης της Λεβέντειου Πινακοθήκης. Ο Αραούζος είναι εξοικειωμένος με μικρούς χώρους και με την ακύρωση του διαχωρισμού μεταξύ «σκηνής» και «πλατείας». Συνσκηνοθετώντας τον μονόλογο με τον Νίκο Μυλωνά, ο Αραούζος επωφελείται από τον χώρο διατηρώντας τον απόλυτο έλεγχό του, με την κάμερα να τον συνοδεύει σε βοηθητικούς χώρους. Ο ηθοποιός εκμεταλλεύεται την οικεία εγγύτητα με τους θεατές, χωρίς να απευθύνεται σ' αυτούς άμεσα. Η ιδιαιτερότητα του άκρως πρωτοπρόσωπου κειμένου απαιτεί από τον ηθοποιό να ταυτιστεί απόλυτα με τον συγγραφέα. Σ' αυτό βοηθά και το γεγονός ότι το έργο παίζεται στην πρωτότυπη γλώσσα του. Το βασικό επίτευγμα είναι ότι ο ηθοποιός δεν μπαίνει σαν τρίτος ανάμεσα στους θεατές και στον συγγραφέα, αλλά δημιουργεί την αίσθηση της άμεσης επικοινωνίας με τον οξυδερκή, οργισμένο και θαρραλέο David Hare.

Η γλώσσα του συγγραφέα οργισμένη και πνευματώδης, το χιούμορ του καυστικό και πικρό